

Prædiken 2.s.e.Hel 3 konger, søndag d.17.januar 2021
kl. 10. Pga corona: kort gudstjeneste med kun 1 salme
sunget solo: 69 Du fødtes på jord

Bøn:

Evangelium: Johannes 2,1-11

I dag vil jeg vælge kun at tale om to ting i fortællingen om brylluppet i Kana. For den har SÅ mange symboler at man kan blive ved med at finde noget. Men jeg vil holde mig til to elementer.

Det er jo en fortælling, der vil have os til at se. Den peger på, hvad mødet mellem gud og mennesker gør ved mennesker. Og derfor kalder Johannes det et tegn. Det er noget, der peger ud over sig selv. Det er noget, der sker og som i sig selv er stort, - men det peger altid længere frem.

Jeg vil tage fat i de to elementer, vand og vin. Og så regner jeg med, at I selv sidder og tænker med og tænker videre.

Det er en forvandling, vi hører om. Noget, der er og som bliver til noget andet.

De stenkar, som står med vand, det er ikke en større skål eller et fad. Vi er oppe i badekarsstørrelse. Det er hundredevis af liter.

De står der til renselse. En dagligdags ting, som hører til den jødiske fromhed. Både for mænd og kvinder. Et dagligt bad, som efterhånden fik religiøs betydning. En daglig afvaskning som fik – og stadig har - så meget betydning og med så mange regler omkring sig, at det

rituelle næsten fylder mere, end at det handler om at vaske sig.

Vand er livsnødvendigt og vand har vi brug for hver eneste dag. Vand er liv.

Men her nævnes vand kun som det bad, der stod klar til renselse.

Selv om de 6 stenkar står klar og er offentlige, så er der noget meget privat over det at vaske sig. Og der er også noget meget individuelt over det at rens sig, altså den rituelle vask. Man vasker sit snavs af sig, både sved og støv, men også det, man fortryder eller skammer sig over.

Det er noget, man gør selv. Derfor lukker vi gerne badeværelsedøren. Man gør det, fordi det er pålagt én, og de andre gør det også, - men, det er noget man gør selv.

Det er så helt forskelligt fra det at holde fest og drikke vin sammen. Og det er det, som vandet forvandles til.

Det livsnødvendige og daglige forvandles til fest.

Og der er ingen smalle steder. Der er nu vin i overflod og den er bedre end det, de drak tidligere. Der er så rigeligt af den, at gæsterne bliver berusede, så her er virkelig ingen smalle steder.

Vin er noget, man drikker sammen med andre. Og man skænker ikke op til sig selv. Det synes jeg er sådan en dejlig ting: at i alle kulturer er det en uhøflig ting at skænke op til sig selv ved en fest. For vin er noget, man skænker til andre. Det er noget, man får. Og når så alle

har fået, så drikker man. Og gør det sammen, - som en fælles gestus.

Vin er på den måde anderledes end vand. For vand kan man sagtens drikke alene og man vasker sig med vand alene. Men vin er noget, der har med andre mennesker at gøre. Med fest og med festlighed.

Man lægger sig selv lidt i baggrunden, når man er til fest. Man tager sit pæne tøj på, - og lader sit snavsetøj blive hjemme, også mentalt. For nu er der andet end en selv, der er i fokus. Andre end en selv. Her er det et bryllup, de fejrer.

De er til fest og glæder sig på andre vegne.

Forvandlingen af vand til vin er en forvandling af noget dagligdags, der bliver til fest. Det er en forvandling af noget privat og individuelt, der bliver til samvær med andre og til glæde med andre.

Det er det, der er åbenbaringen ved denne her forvandling. At gud vil kalde mennesker væk fra sig selv og hen til de andre.

Stenkar og vand, fortrydelse og renselse er ikke nødvendigvis så et overstået kapitel.

Men noget nyt er i gang. Der bygges videre på det gamle. For vinen kommer jo ikke 'ud af det blå'; den er utænkelig uden vandet.

Når jeg kredser om det med det individuelle og private i forhold til det fælles og samvær, så er det fordi jeg synes, at vi i de her år gør gud til noget meget privat. Hvis der overhovedet snakkes om gud i det offentlige rum, så er det for tiden altid nogle menneskers meget

personlige og private oplevelser af guds nærvær. Og hvad det har gjort ved dem selv og deres private liv.

Alt det, der handler om fællesskab og ansvar for andre, - altså at gud ikke er hver enkelt's private gud, men alles gud - det er rykket i baggrunden.

Ånd er blevet til personlig spiritualitet.

Skulle nogle pippe om, at det at tro også har med vores fælles liv at gøre og med omtanke for andre og endda for kloden, så er argumentet med det samme: 'nu skal du ikke blive politisk.' At tænke i fællesskaber udover sin egen klan og kirke er 'no-go' for tiden.

Men, det er også politisk at nedskære gud til en individuel oplevelse. For hvor er så "min næste?"

Jeg vover den tanke, at når vi for tiden så ensidigt beskriver ånd som privat spiritualitet, så er det stenkarrenes private renselse om igen.

Og det er ikke i sig selv dårligt.

Det er bare ikke nok.

Der er også en fest med alle andre, som venter på os.

Hvor vi er indbudt og ikke bestemmer gæstelisten. Hvor der skænkes op, - og der er rigeligt. Hvor vi har ladet snavsetøjet blive hjemme, for nu er nogle andre i centrum og vi glæder os på deres vegne.

Det er den forvandling, jeg ser i fortællingen om brylluppet i Kana. Fra en individuel fokusering på sig selv til et samvær, hvor der er rigeligt. Hvor vi skænker op for hinanden. Og ligesom gæsterne i Kana, er vi ikke altid klar over, at nu skete der igen en forvandling.

Amen.